

Nyt lys over skabelsen

Foredrag af en gammeljordkreationist

Af Niels Jørgen Vase

Uenigheden om, hvordan og hvornår alting er blevet til, er som bekendt stor – og fronterne trækkes mere og mere op. Til at belyse den foreligger bl.a. nogle foredrag af Simon Griis.

Simon Griis er pastor i frikirken Evangeliesalen i Randers. Han har i mange år beskæftiget sig med Bibelens skabelsesberetning og troens forhold til moderne videnskab, og det har udmøntet sig i kompendiet *Nyt lys over skabelsen*.

Egentlig havde han som ung kristen et (fundamentalistisk) ungjordkreationistisk syn på skabelsen, dvs. at universet blev skabt på seks dage a 24 timer for ca. 6000 år siden. Men som han skriver i forordet til kompendiet, forstod han ikke, at „der øjensynligt var så store modsætninger mellem Guds to store bøger: Bibelen (som den er udlagt af teologer) og skaberværket (som det er beskrevet af videnskabsmænd).“

Det er netop sagen i en nøddeskal: Hvordan kan tro og viden forenes i spørgsmålet om, hvordan det hele er blevet til det, det er? Eller: Hvorfor skulle Bibelens, Guds eget ords, udsagn om hans skaberværk ikke kunne bekræftes af de naturvidenskabelige opdagelser, altså af indsigten i selvsamme skaberværk?

Efter adskillige års grundige bibelstudier nåede Simon Griis frem til en overbevisning om, at universet må være omkring 15 mia. år gammelt – i overensstemmelse med det, naturvidenskaben er kommet frem til.

Gennem kompendiet, der er i 11 dele, lykkes det forfatteren at vise „ud fra Skriften, at der ikke behøver være nogen konflikt mellem videnskab og tro, og at Bibelen ikke sætter nogen begrænsning på universets alder“ – som der konkluderende står på bagsiden af kompendiet.

Kompendiets 11 dele

Del 1 er en indledning til kompendiet, heri ridses grundlaget for og forskellige problemstillinger i studiet op.

Del 2 behandler Big Bang. Simon Griis accepterer tilsyneladende uden forbehold teorien om Big Bang, at universet ”fødtes” af ét atom ved en ”kæmpeeksplosion” for ca. 15 mia. år siden. Den videnskabelige forklaring skulle være en konstant mikrobølgestråling fra universet, som man bestemte som ”den kosmologiske baggrundsstråling, som kun kunne stamme fra Big Bang”. I 1992 leverede den amerikanske astrofysiker George Smooth, hvad der er betegnet som ”det endelige bevis for Big Bang teorien”. If. Griis var det nogle målinger, der viste ujævnheder i strålingen fra universet: ”Ujævnheder, som Smooth kaldte ’frøene’ til alt i universet, og som kun kunne forklares, dersom universet var opstået ved et ’Big Bang’.” Griis citerer så Smooths konklusion: ”Der er ikke tvivl om, at der findes en parallel mellem Big Bang og den kristne fremstilling af skabelse af intet”.

På mig virker teorien – som den er gengivet her – dog som et ”*must be*”, at der altså *skal* være et (”naturvidenskabeligt”) alternativ til gudstroens ”*creatio ex nihilo*”, skabelse af intet. Det er ligesom med evolutionsteorien mere end et videnskabsteoretisk problem, et spørgsmål om, hvordan man forholder sig til og forvalter videnskabelige metoder og målsætninger. Problemet er, at man i videnskabens navn vil tolke foreliggende materialer, så de så vidt muligt stemmer overens med teorier, man videnskabeligt kan acceptere – i stedet for at anerkende, at også videnskaben har en grænse, hvor den bliver til tro – in casu: den tro, at ingenting bliver til noget, der bliver til meget mere – helt af sig selv, som evolutionister mener – eller ved Guds indgriben, som ”creationister” tror. I sin grund ligger problemet vel i accepten af, at for Gud er intet umuligt, men det er det for videnskaben.

Del 3 om tiden og dimensionerne er ganske interessant læsning om tidens relativitet, om tid og evighed og om rummets dimensioner, hvor Griis i en besvarelse af spørgsmålet om Guds multidimensionalitet inddrager Edwin Abbots tankeeksperiment om en verden i to dimensioner, udgivet i romanform i bogen *Flatland* (1884).

Del 4 beskæftiger sig med det antropiske princip, dvs. ”at fysikkens og kemiens fundamentale konstanter har lige præcis de rigtige størrelser, for at universet og livet, som vi kender det, kan eksistere.” Universet fremtræder altså som værende designet specielt til at give mulighed for liv. Griis gennemgår forskellige fysiske fænomener for at understrege, hvor underfuldt livet er, hvor lidt der

skal til for at umuliggøre det – og hvor heldige vi mennesker er med at leve på den planet, der hedder Jorden.

Del 5 handler om "Seksdageskrigen", som her er striden om opfattelsen af de seks skabelsesdage. Griis gengiver ganske spændende historien fra Galilei til i dag, men man fornemmer også her ganske – og lidt for – klart, hvor hans sympatier og antipatier findes.

Del 6 er om skabelsesberetningen, som sættes ind i og tolkes ud fra dens kontekst (= resten af Bibelen) – som optakt til flg. hoveddele:

Del 7 og 8 gennemgår 20 argumenter for forståelsen af skabelsesdagene som meget mere end en uge eller seks dage a 24 timer. Skabelsesberetningen er en åbenbaringstekst, ikke en historisk tekst, fastslår Griis – altså: Den kan ikke tolkes bogstaveligt.

Blandt de 20 argumenter fremhæver Griis to stærke argumenter, som efter hans mening burde være nok til at begrunde, at skabelsesdagene ikke kan være 24 timers dage. Det første er, at solen, som bestemmer vore dages længde, først optræder på fjerde dag; Griis citerer adskillige kirkefædre, bl.a. Augustin, til støtte for sit synspunkt. Det andet vægtige argument er det ord i 1 Mos 2,4, der er oversat med skabelseshistorie (hebr. toledot); det betyder egentlig slægtshistorie, og Griis mener derfor, at første del af verset burde lyde noget i retning af: Det er himmelens og jordens slægtsbog. Hans pointe er, at ordet er i flertal, og at det altid står for en (meget) længere periode end blot en uge.

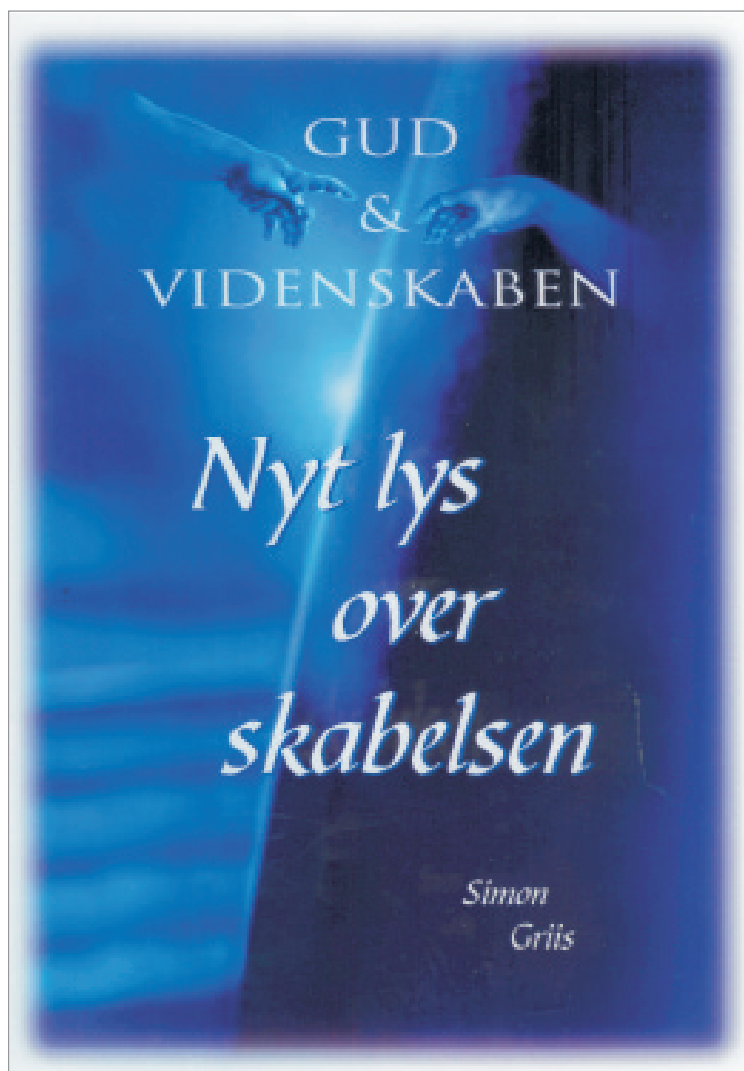
Blandt de øvrige argumenter kan nævnes det 14.: "En stresset arbejdsdag", fordi Adam skulle navngive alle dyrene; Griis har regnet ud, at Adam ville have 7,2 sekunder til navngivningen af hver art! Det 15. argument er, at den syvende dag ikke er afsluttet, for det står der i modsætning til de første seks dage ingenting om. Det 20. og sidste argument er slægtsregistre, som varierer indbyrdes og altså ikke er udtømmende og dermed åbner for muligheden af, at der kan være langt flere generationer end de anførte.

Del 9 og 10 præsenterer så seks gammeljordkreationistiske forståelsesmodeller:

1) Den tilbageskuende profeti: Skabelsesberetningen er givet til Moses (eller en anden) over seks dage som tilbageskuende profeti.

2) Patriarktanken: Adam er ikke det første menneske, men den første, Gud har udvalgt, den første patriark.

3) Gap-teorien (Restitutionstanken): Mellem vers 1 og vers 3 i 1 Mos 1 er der et "hul" ("gap"), der dækker over en tidsperiode af ukendt varighed; i dette "hul" sker faldet i engleverdenen, og fra vers 3 restitueres skaberværket.

4) Konstruktionstolkningen: Skabelsesberetningen er ikke en kronologisk redegørelse for faktiske begivenheder, men en "tekstkonstruktion", efter hvilken beretningen opstilles skematisk, idet begivenhederne i første og anden del af 1 Mos 1 forløber parallelt, fx Dag et: Gud sætter skel mellem lys og mørke, og Dag fire: Gud skaber himmelysene.

5) Dag-periode-tolkningen: Skabelsesdagene er perioder af ubestemt varighed. Herunder placerer Griis *Teistisk Evolution*: at videnskabens evolutionsteori opfattes som Guds måde at skabe på, og *Progressiv Skabelse*: at hver art, fx et kattedyr, er skabt af Gud med så megen genetisk information, at det kunne udvikle sig i retning af såvel løver og tigre som alm. huskatte – altså en gradvist fremadskridende skabelse ved Guds indgriben.

6) Gerald Schröders teori: Med udgangspunkt i Einsteins relativitetsteori og teorien om universets ekspansion har Schröder regnet sig frem til, at det relative forhold mellem tiden ved universets begyndelse og tiden nu er 1.000.000.000.000. Skabelsens seks dage bliver dermed i alt o. 16 mia. år. Videre forklares teorien – som Griis gengiver den – ved, at for hver gang universet fordobles ved

Materialet består ud over det 185 sider store kompendium i A4-format af 12 cd'er med foredrag

ekspansion, bliver tidsopfattelsen halveret, således at Dag et = 8 mia. år, Dag to = 4 mia. år etc. til Dag seks = 250 mio. år, hvilket sammenlagt giver 15,75 mia. år.

Del 11 behandler problemet med død, smerte og forfald før syndefaldet – til imødegåelse af en ungjordkreationistisk holdning, idet synspunktet her skulle være, at fysisk død kun har været en del af livet i relativt få tusind år – hvilket naturvidenskabens som bekendt for længst har afvist.

Hvilken læsning?

I bund og grund afgøres meget i synet på skabelsesberetningen og dermed skabelsesdagens længde altså af, om man har en fuldstændig bogstavtro læsning af teksten, eller om man læser den, som man læser de talrige billedlige („allegoriske“) skilddringer, der også findes i Bibelen. Det er udgangspunktet for Simon Griis.

Argumentationen for, at skabelsesdagene ikke kan være 24 timers døgn, og for de konsekvenser, det får, er ikke lige overbevisende hele vejen igennem – men dog overbevisende nok til, at der kan rokkes ved et evt. ungjordcreationistisk syn.

Og det er når alt kommer til alt også et vigtigt formål for Simon Griis, der et sted skriver, at „dette studie ikke sigter på at nå et fastlagt verdensbillede eller en urokkelig lære om skabelsen, men derimod blot prøver på at åbne vore sind, både over for et friskt syn på Bibelens udsagn og på videnskabens resultater.“

Personligt efterord

Jeg er ikke naturvidenskabsmand, ej heller teolog, men blot en almindelig akademiker med interesse for skabelse-evolution-kontroversen. For mig er det ikke meget afgørende, om jorden er ung eller gammel, men at jorden – og hele universet – med det liv, der udfolder sig her, er skabt af Gud – og ikke er resultat af „Big Bang“ eller evolution (makroevolution – for at være mere præcis). Det er med de ”briller“, kompendiet er læst.

Simon Griis:

Nyt lys over skabelsen

350 kr (kompendium + 12 cd'er)

www.gudogvidenskab.dk